

- 2) Článek 7 bod 1 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že podle uvedeného ustanovení je soudem příslušným k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody v souvislosti s vypovězením smlouvy o autorizovaném prodeji uzavřené mezi dvěma společnostmi, které mají sídlo a provozují činnost ve dvou různých členských státech, za účelem uvádění výrobků na trh třetího členského státu, na jehož území nemá ani jedna z uvedených společností pobočku či provozovnu, soud členského státu, kde se nachází místo hlavního poskytování služeb, jak vyplývá z ustanovení smlouvy, a v případě neexistence takových ustanovení místo faktického plnění této smlouvy, a v případě nemožnosti takového určení místo, kde má poskytovatel služeb bydliště.

(¹) Úř. věst. C 112, 10.4.2017.

Rozsudek Soudního dvora (desátého senátu) ze dne 7. března 2018 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Curtea de Apel Constanța – Rumunsko) – Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius v. Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

(Věc C-159/17) (¹)

„Řízení o předběžné otázce — Společný systém daně z přidané hodnoty (DPH) — Směrnice 2006/112/ES — Zrušení registrace pro účely DPH — Povinnost zaplatit DPH vybranou v období, ve kterém bylo zrušeno identifikační číslo k DPH — Neuznání práva na odpočet DPH z nákupů uskutečněných v tomto období“

(2018/C 161/15)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel Constanța

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

Žalovaní: Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

Výrok

Články 167 až 169 a 179, čl. 213 odst. 1, čl. 214 odst. 1 a článek 273 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2018 o společném systému daně z přidané hodnoty je třeba vykládat v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jaká je dotčena v původním řízení, která umožňuje daňové správě odepřít osobě povinné k dani nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, jestliže je prokázáno, že z důvodu nesplnění povinností, které je jí vytýkáno, neměla daňová správa k dispozici informace nezbytné k prokázání toho, že jsou splněny hmotněprávní věcné požadavky pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty zaplacené na vstupu uvedenou osobou povinnou k dani nebo když tato osoba jednala podvodně, aby mohla požívat tohoto práva, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

(¹) Úř. věst. C 221, 10.7.2017.